

Tarot - proč se o něj zajímat?

Tarot je skvělá metoda k přeměně zkušenosti v moudrost.

Ve své podstatě se tarot zabývá archetypálními symboly lidských situací, symboly, které se vztahují k našemu životu a které nám lépe pomáhají pochopit sama sebe. Při studiu tarotu se spojujeme s mytickými základy svých životů a kontaktujeme svoje vnitřní božstva. Když se radíme s tarotem ve svízelných životních situacích, poskytne nám zpravidla novou perspektivu. V každém výkladu se ptáme, jakým způsobem se karty vztahují k našemu životu a co se od nich máme dozvědět.

Tarot je prostředkem k probuzení našich intuitivních schopností, k tomu, aby nás uvedl do styku s naším vnitřním světem. Je to metaforický systém, který nás zavádí na stezku mytického hrdiny, na stezku dobrodružství a sebeobjevování. Průnikem do archetypálních symbolů na tarotových kartách, jež se vztahují k našim běžným zájmům, můžeme zkoumat svou osobní mytologii a jasněji vidět realitu svého života.

Ve své podstatě je tarot nástrojem k meditaci, reflexi, kontemplaci, analýze problémů, novým náhledům, ujasnění rozhodování, podpoře intuice, pochopení sebe sama a k věštění. Karty tarotu nám dovolují napojit se na dimenze vesmíru, které by nám jinak zůstaly nepřístupné. Nepředvídají nutně budoucnost, ale často se ukáže, že tomu tak skutečně je. **Často na naše životní problémy nabízejí alternativní pohled a novou perspektivu.**

Tarotová sada se skládá ze sedmdesáti osmi karet, které připomínají současné hrací karty. Tarot se skládá ze tří druhů karet: z dvaceti dvou trumfů, čtyřiceti číselných karet a šestnácti karet dvorních.

Dvacet dva karet se nazývá Velká arkána (Velká tajemství) neboli trumfy a padesát šest karet tvoří Malou arkánu (Malá tajemství), jež se skládá ze čtyřiceti číselných karet a šestnácti dvorních.

Dvacet dva trumfů Velké arkány zobrazuje alegorické obrazy kroků Bláznovy cesty k osvicení. Velká arkána představuje situace a vnitřní stavy hlubokého osobního, duchovního a archetypálního významu. Čtyřicet číselných karet se skládá ze čtyř barev (žezla, pentakly, meče a poháry), každá po deseti. V tarotové symbolice představují číselné karty typické situace a emoční stavy běžného života: naše události a boje všedního dne, naše postoje, přesvědčení a chování pro nás typické. Šestnáct dvorních karet se skládá z králů, královen, rytířů a pážat čtyř barev. Dvorní karty představují síť našich vztahů a často zobrazují skutečné osoby v našem

životě. Navíc ještě symbolizují naše aspekty, rysy, talenty i chyby, jakož i to, jakým způsobem se chováme k druhým. Králové a královny naznačují osoby s postavením a autoritou, lidi starší, rodiče a tak podobně. Rytíři symbolizují aktivitu, odvahu, energii a elán podniknout akci. Pážata zase představují děti a mladé lidi, často přinášejí novinky a informace.

Raná historie tarotu

Historické záznamy tarotových sad pocházejí ze čtrnáctého století. Podle odborníka na tarot Arthura E. Waita před tímto datem žádná historická zmínka o tarotu neexistuje. Někteří tarotoví nadšenci však tvrdí, že tarot pochází z doby před několika tisíci lety, ale žádný vědecký důkaz, který by to potvrdil, neexistuje.

Rané tarotové sady se používaly ke karetním hrám a hráčství. Nejranější existující zmínka o tarotových kartách pochází z roku 1332, kdy král Alfons XI. z Leonu a Castilu jejich používání veřejně zakázal. Římskokatolická církev tarot také zatratila jako nástroj ďáblův a o kartách se zmiňovala jako o „ďábově bibli“ nebo jako o „čertových obrázcích“.

Název „tarot“ se odvozuje z italské sady ze čtrnáctého století nazývané *tarocchi*, což znamená „trumfy“. S těmito sadami, skládajícími se ze sedmdesáti osmi karet rozdělených do čtyř barev a ze dvaceti dvou trumfových karet, se hrávala hra nazývaná *taroky*. Francouzština přejala italské slovo *tarochi* jako francouzský výraz *tarot* a v šestnáctém století je pařížský výrobce karet nazval *taroties*. I v Německu existovala karetní hra nazývaná *tarock*.

Oblíbenost tarotu částečně pramení z fascinujících obrazů na dvaceti dvou kartách Velké arkány. Jedna z teorií praví, že Velká arkána byla původně formou *ars memorativa* neboli renezančního obrázkového systému pro lepší zapamatování, jenž se používal k výuce zasvěcenců kulturních disciplín.

Z dalšího období si všimněme vztahu významného psychoanalytika Carla Gustava Junga (1875 – 1961) k tarotu.

Jung a tarot

Korespondence mezi náhodným rozložením tarotových karet a událostmi v lidském životě je záhadou. Moderní věda, která pro tento fenomén postrádá koncepty, to raději označuje nálepkou předtucha. Psychoanalytik C. G. Jung naopak poskytuje vysvětlení založené na principu synchronicity nebo smysluplné náhody.

Ve své psychoanalytické praxi si Jung všiml, že události ve vnějším světě často

symbolicky korespondují s psychickými stavy jeho pacientů. Všiml si, že někdy tyto smysluplné náhody poskytují „dojem, že existuje druh předzvěstí následujících sérií událostí“. Jung tvrdil, že synchronistické náhody byly nepravděpodobnými náhodnými událostmi, jejichž „jediným rozeznatelným a projeveným spojením je obecný význam neboli ekvivalence“. Tuto myšlenku o synchronicitě propojil s Leibnizovým konceptem předem stanovené harmonie (přesvědčení, že vesmír sleduje božský plán) a se starou řeckou ideou o kosmických sympatiích neboli korespondencích (přesvědčení, že stejné zákony, které jsou použitelné pro celý vesmír, se dají též aplikovat na lidské činy).

Psychologická projekce a tarot

Pakliže nám Jungovo pojetí synchronicity napomáhá k pochopení divinančního potenciálu tarotu, pak nám teorie moderní psychologie o projekcích pomáhá pochopit použití tarotu k sebepoznání. Většina z nás zná test inkoustových skvrn Rorschacha nebo tématický test vnímání, kde je subjektu předložena řada dvojnásobných obrázků a ten má říci, co na nich vidí. Vyškolený psycholog interpretuje odpovědi a poskytne subjektu psychologický profil založený na obsahu a vzorcích jeho odpovědí. Tarotové karty fungují naprosto podobně neboť poskytují dvojnásobné podněty, do nichž si můžeme promítat obsahy své psychiky. Pokud u svých projekcích přemýšlíme, dozvíme se o svém fungování myslí velice mnoho.

V časopise *Nové reality (New Realities)*, číslo květen/červen 1990 vysvětluje biochemik L. J. Shepherd, jak tarot prohlubuje proces sebepoznání:

Výklady mi pomohly k optimistickému náhledu. Vynesly na povrch body, o nichž jsem předtím neuvažoval a často mě překvapily hlubokou odpovědí na povrchní otázku. Zbavily mě ozvěny koloběhu mých myšlenek a poskytly mi způsob, jak se soustředit na něco zvláštního, což byl dialog sám se sebou. Stejně jako je pokrok a směr ve vědě určován otázkou, již pokládáme, je tomu tak i v osobním růstu. Naše otázky vyjadřují naši vizi, zavádějí nás do budoucnosti, vrhají světlo do říše neznáma. Zenoví mistři nevyučují přednáškami, nýbrž čekají, až se žák zeptá. Jenom potom je žák připraven slyšet odpověď a je dostatečně vyžralý, aby získanou znalost využil.

Anthony Louis v knize

TAROT JEDNODUŠE A PROSTĚ.

Vydalo ji nakladatelství Pragma, V Hodkovičkách, 2/20, 147 00 Praha 4, www.pragma.cz.